

НОВА БЪЛГАРИЯ

ВѢСТНИКЪ ЗА ПОЛИТИКА И КНИЖЕВНОСТЪ.

4008 275 [57]

ИЗЛИЗА ЗА СЕГА ЕДИНЪЖЪ ВЪ СЕДМИЦАТА: ВЪ ПЕТЪКЪ.

Плата за три мѣсеца 3 лева; за шестъ мѣсеца 6 лева; за година 12 лева; единъ брой 20 стотинки.

Всичко ва в. „Нова България“ се отправя до Д. Георгиева, — Варна.

За обявления се плаща за първия път 10 стот. на реда, за следующитѣ по 5 стот. за последната страница, за първата дъвка. Абонати и обявления се предплащатъ.

Нова България.

Рѣшителния мѣжду най рѣшителнитѣ български революционери, скѣпния мѣжду най-скѣпнитѣ български литератури, на когото мѣдритѣ изречения се приети у наши като нови пригчи, и поезиитѣ като нови псалми, молитвата като ново вѣрую; съ други думи, най-скѣпния български синъ, Христо Ботевъ, е първия основателъ на политически — книжевенъ вѣстникъ „Нова България“, на който първий брой издаде подъ своя редакция въ Букурещъ, на 1886 г. 5-й Май, или 12 дни прѣди да се отправи на славния походъ съ юнашката си дружина прѣвъ Дунава.

Тоя първи брой и още други ний имаме на ръка, и въ друго врѣме ще поговоримъ по обширно, а за сега, като възобновяваме „Нова България“ въ честь на тоя нашъ герой, ще кажиме, че програмата на листътъ ни ще бѣде спорѣдъ неговитѣ думи въ уводната му статия на I-й брой: „Неумолимата логика на историята е съ сентенция: унищожение на старото, на гнилото и на не съврѣменното, и животъ на новото, на здравото и чловѣческото“.

На тия начала Ботевъ като основа „Нова България“, впустана се и напои съ скѣпа та си кръвъ своята родина, за да разбержтъ неговитѣ послѣдователи, че не е доста да се освободи България отъ турското иго, нъ че трѣба да се освободи отъ всичко старо, гнило и несъврѣменно.

Да се освободи отъ мисълта, „че всяка власть е свিশе“.

Да се освободи отъ мисълта, че каквито лошабини и да струва човѣкъ, калугеритѣ могатъ да се молятъ и сега, и слѣдъ смъртта му за опрощение грѣховетѣ.

Да се освободи отъ мисълта, „че едни се раждатъ за голѣмци, други за просяци и пр. и пр.“

Спорѣдъ тия начала, ний ще бранимъ винаги законната власть, която народа самъ си създава; ще прѣсѣдваме това черно калугерство, което заблуждава и граби народа; ще поддържаме, че България трѣба да живѣе новъ свободенъ животъ безъ опекуство и покровителство на севѣрний тиранский деспотъ.

При тия начала ще поддържаме

чисто българскитѣ интереси, вънъ отъ всѣка партия.

Освѣнъ новинитѣ вжтрѣшни и външни, вѣстникътъ ни ще приема и дописки по духа на програмата, и съ най-голяма смѣлостъ ще искаваме истината прѣдъ свѣта, като се вѣоржжаваме въ тоя случай съ думитѣ на Ботева:

„Ще търпимъ ний хорски укури,
Ще търпимъ и присмѣхъ глупешки,
Ще търпимъ, нъ нѣма да охземъ
Подъ никакви мъжи човѣшки,
И глава ний нѣма да сложимъ
Прѣдъ страшни свѣтски кумири“...

Забълъжка. Вѣстникътъ ни ще се урѣжда отъ редакционенъ комитетъ, а за постояненъ редакторъ-отговорникъ ще бѣде Д. Георгиевъ.

Ний почитаме правилото, който пише нѣщо, трѣбва безъ най-малка боязнъ да се подписва, и всички другари съ отъ най-откровенитѣ, нъ се видя като неблагоприлично да фигуриратъ въ всѣкий брой на какви статии, обширни подписи; за туй се прие само началната буква на прѣзимѣто, а въ случай на настоявание отъ мѣсто съ уважение, може да излѣзе нѣкой работникъ съ цѣлия си подписъ.

Редакцията.

НАШЕТО ПОЛОЖЕНИЕ И НУЖДИ.

Отъ освобождението ни насамъ, нашето отечество е бивало изложено на всевъзможни истезания и искушения; нашия народъ е бивалъ излаганъ на разни испитни и страдалия. Вънецътъ на всички подобни опасности, бѣ, безъ съмнение, дѣлото на 9-й Августъ 1886 година. Този позоренъ актъ, хвърли ненадѣйно цѣлото отечество, съдѣшитѣ на народа ни въ неизвѣстность и голѣма опасность. Въ най критическитѣ минути намѣриха се обаче такива рѣшителни патриоти, които съ рискъ на живота си спасиха положението, като поеха, съ голѣмъ тактъ и бързина, управлението въ рѣцѣтъ си и принудиха прѣдателитѣ, — подлитѣ и безхарактерни ония дѣйци на 9-й Августъ, — да се скриятъ въ миши дупки. Безчестния планъ на прѣдателитѣ: да взематъ управлението и натрапатъ на българский прѣстолъ чловѣкъ, който само да князува, а тѣ да се располагагъ и се дѣлятъ

съ нашата Покровителка, бѣ въ единъ мигъ осуетенъ отъ нѣколкоина наши водители, подкрѣпени отъ страна на цѣлия народъ.

Патриотизма на тия наши водители възвърна бившия князь, и съ това се оми чърното пятно отъ челото на народа, — неблагодарността, и се вѣстанови честѣта и достолюбието на княза Александра. Нъ тѣхната дѣятелность не се свѣрши и съ това; двама отъ тѣхъ, назначени за Регенти, достойно и храбро водиха народа въ неравната борба, за спазвание независимостѣта и свободата на отечеството. Тѣ спомогнаха най-много за по-скорото избирание князь на вакантния български прѣстолъ. Тоя нашъ любимъ Господаръ, напустна своето спокойствие, и съ рискъ на живота си притѣче се на помощъ и дойде мѣжду насъ, въ най-критическитѣ минути, да поеме браздитѣ на управлението.

Съ дохожданияето на Н. Ц. Височество, настана новъ животъ за нашето отечество, нова епоха за историята ни.

Слѣдъ вдиганието на военното положение, народа се свика да избере прѣдставители за V-то обикновено Народ. Събрание. Изборитѣ станаха на врѣдъ спокойно и свободно, съ малки нѣкои исклучения, гдѣто прѣдателитѣ поискаха да направятъ бунтъ, или нѣкои отъ административнитѣ ни чиновници, по лични и егопетически съображения, — безъ знанието и съгласието на висшето си началство, — сториха тукъ-тамъ прѣпятствия на избирателитѣ, не четѣ искаха да избератъ прѣдатели, а само не тѣхни любимци. —

Днесъ ваче Народнитѣ Прѣдставители засѣдаватъ. Тѣмъ и на патриотическото ни правителство лѣжатъ голѣми грижи за подобрѣние настоящето незавидно състояние на народа.

Слѣдъ такива събития, слѣдъ толкова тревоги, — макаръ и опасността не е още съвсемъ отстранена, — народа ни има голѣма нужда отъ почивка, отъ всевъзможни подобрѣния, улѣснения и срѣдства, които да подкрѣпятъ донѣгдѣ изнуренитѣ му сили, да потикнатъ науката, търговията и индустрията му, и да улѣснятъ съобщенията и намалятъ тѣгодбитѣ му. Ето какво има да очаква

тоя толкова измъченъ и изнуренъ народъ отъ своитѣ Прѣдствители и Правителството ни.

Ний смѣ увѣрени, че повечето отъ Г-да Прѣдставителитѣ, които стоятъ на висотата на положението си, ще се завѣматъ сериозно за възвѣждането на необходимитѣ прѣобразованія въ администрация, сѣдоприводство, народно просвѣщение и тѣй нат. Отъ досегашнитѣ патриотически дѣла на повечето отъ членоветѣ на настоящето ни Правителство, особено на Министръ — Прѣдсѣдателя, стѣмъ да се надѣваме, че въ тая сесия ще се внесатъ равни плодотворни закони, и че ще се възведе една съразмѣрностъ, както въ платитѣ на служащитѣ, тѣй и въ данъцитѣ на податнитѣ.

„Отъ самитѣ Българи прѣдстои да се тури край на кривата, която прѣкарватъ“, бѣха думитѣ сложени на масата на европейски печатъ, и погледитѣ на Европа бѣха обърнати ъмъ насъ за да се убѣдятъ още веднажъ, до колко Българина умѣе да почита свободний и не зависимъ животъ. Това което тя желаше ний извършихме съ удивително единодушие презъ 27-й Септемврий т. г. отъ което нека се убѣди еднажъ за всегда, че и Българинътъ проживѣва епохата на XIX-й вѣкъ, че и той желае свободно и мирно да се развива. Изборитѣ на 27-й Септемврий бѣха рѣшителенъ ударъ и на тия обсурдни мисли, че презъ тоя день Българинътъ би повѣрилъ сѣдбата си на лица, които опятнихъ и така

славното му имѣ. Този, който въ най критическия времѣна е водилъ активна борба съ враговетѣ на Българската независимостъ; този, които съумеѣ съ рѣшителността си да спаси отечеството отъ прѣдателска рѣжка, той не може да не бѣде почитанъ и уважаванъ отъ народа; нему, а не другиму, Българина можаше да повѣри своята сѣдба. Така и стана. Всички почти прѣдставители сж отъ народната либерална партия, и София днесъ тържествува, като за първъ пътъ приема така единодушни сѣжитѣ си гости.

Събранието е отворено на 15 того. Ето и тронното слово, което е произнесълъ Н. Ц. Височество при отварянието на V-то обикновенно Народно Събрание:

ТРОННО СЛОВО

Г-да Прѣдствители!

Слѣдъ събитията, които Отецеството Ни приживѣ, честитъ се считамъ, че можъ да поздравя въ Столицата Си Прѣдставителитѣ на Моя народъ, които сж ватоварени съ тѣжката, нъ приятна обязанностъ да работятъ съвмѣстно съ Правителството Ми за благо и величието на България и за нарѣждането на държавнитѣ Ни работи. Избранъ единодушно отъ Българскиятъ народъ за Князь на България. Азъ счетохъ за свой священь дѣлъгъ да дойда за поскоро въ моето Отечество и да поема браздитѣ на управлението. Отъ деня на Моето втѣжване на Българскиятъ прѣстолъ реда, типината и обществената безопасностъ напълно

се възстановиха и Азъ съ голѣма радостъ забѣлѣзвамъ, че Моя любезенъ народъ се е предалъ на своитѣ мирни занятия, отъ които много зависи неговото морално и материално повдигане и укрѣпяванието симпатитѣ къмъ България на Негово Императорско Величество Султана и на всичкитѣ Сили.

Г-да Прѣдствители!

Любоета и преданността, които искавахъ и исказватъ къмъ Мене долѣстния Мой народъ и храбрата Ми войска, даватъ Ми сила и куражъ да се посвѣта всецѣло на великото народно дѣло и да работя неустанно за напредъка, славата и щастие-то на Нашето мило Отечество. —

Г-да Прѣдствители!

Правителството Ми ще Ви прѣдстави нѣкои важни законопроекти и предложения по държавнитѣ Ни работи за раглѣждане и рѣшението на които, убѣденъ съмъ, ще употребите всичката изискуема сериозностъ, старание и вѣщина.

Като призовавамъ Божието благословение надъ Вапитѣ дѣла и трудове за благо на отечеството, обявямъ първата редовна сесия на 5-то обикновенно Народно Събрание за открита.

ФЕРДИНАНДЪ.

ВЪТРЕШНИ НОВИНИ.

По Народ. Събрание.

ТЕЛЕГРАММИ.

София, 19-й Октомврий.

Знаете вече, че бюрото е: Предсѣтель Тончевъ, Подпредсѣдатели: Захария Стояновъ, Панайотъ Славковъ (и секретари).

ПОДЛИСТНИКЪ.

МАРЦЕЛА.

РАЗКАЗЪ ЗА ЩАСТИЕТО
ОТЪ

ЗАХЕРЪ МАЗОХА

ПРЕВОДЪ ОТЪ РУССКИ.

Презъ лѣтото на 1857 г. азъ се връщахъ въ отечеството си. Слѣдъ десетъ годишно отсѣствие жалостта ми за него премивъ найсетнѣ въ силна скърбъ, да не кажъ болѣсть, отъ която азъ се отървахъ само тогазъ, когато вдъхнѣхъ въ себе си родний селски въздухъ и видѣхъ платненитѣ дрѣхи и славнитѣ капели на галицинскитѣ селяни, и чернитѣ панки и кафтани на еврейтѣ. Не мисля, че съмъ могълъ да бѣдъ другъ пътъ толкова честитъ, веселъ и доволенъ, както бѣхъ въ онова време, и въ чудесно расположение на духа си срѣщнѣхъ се случайно съ своя любезенъ приятель, графа Александра Комаровъ, въ една еврейска гостиница на Кайзерштрассе.

Когато бѣхме момчета, ний игра-

яхме на бой, като всѣкий предвождаше своитѣ книжни солдати, а като играяхме на хайдутъ, украсявахме единъ другий съ страшни синяци, и затова сега като се срѣщнѣхме вече възрастни мъже, ний тутакси рѣшихме, че нѣма да се раздѣлимъ скоро, а нѣколко недѣли ще поживѣемъ и да ходимъ на ловъ заедно въ мопията на графа. И това рѣшение ний не се забавихме да изпълнимъ.

Ний винаги обичахме единъ другий, и това взаимно расположение пакъ се възбуди въ сегашната ни срѣща. Слѣдъ искреното ни обнясание въ времѣ на нашитѣ скитания по полетата, горитѣ и блатата, предшната ни дѣтска, инстинктивна привързаностъ се обрнѣ въ сънатурално ядро приятелство.

Азъ едвамъ що бѣхъ на двадесетъ една година, а Александъръ бѣше седемъ години по-голѣмъ отъ мене. Азъ бѣхъ още твърдѣ младъ, много страстенъ, нѣмахъ още твърди убѣждения, а въ своя по-опитенъ приятель намѣрихъ утѣшна ясностъ за всѣко нѣщо и нравственна поддръжка за себе си. Съзнавамъ се, че той ми се струваше да е отъ всѣка страна зрѣлъ

мъжъ. Като се трудяхъ да вникнѣ въ неговото спокойно и вѣрно влияние на мене, азъ питахъ самото себе си: какво нѣщо е мъжъ?

Въ всѣко време ний сме виждали въ това възплѣщение на силата, но постѣпенно понятията ни за тая сила, която съставлява сжщността на зрѣлостта, съвсѣмъ сж се измѣнявали. Тѣй, въ столѣтната слѣдъ преселението на народитѣ, тая сила е била чиста физическа; послѣ, въ време на религиозното вълнение, тя е била душевна и найсетнѣ сега, най вѣрно тя може да се нарече умственна. Нъ въ всичкото време мъжествеността е била нераздѣлна съ силата на волята и характера. Въ всѣка отъ тѣзи горѣпоменати точки на зрѣнието приятеля ми Александъръ бѣше чловѣкъ, подобенъ на когото мъчно можаше да се намѣри.

Той бѣше високъ, правъ и надаренъ съ желѣзни мшци. Високитѣ му испжкнѣли гърди придавахъ му нѣкакъ си гордѣливъ видъ; червенорусата му глава бѣше чисто малороссийска, съ нейнитѣ строги чѣрти, дълбоки сериозни очи и кжсо острига на брада. По нѣкога въ Алексан-

Снощи Бюрото бѣше на угощение у Н. Ц. В. Княза. Днесъ ще се даде отговоръ на Тронната Рѣчь и провѣрка на изборитѣ.

Г.

Извличае изъ в. „Свобода“, по дѣйствието на Народното Събрание слѣдующето:

Първата сесия отъ V-то обикновено Народно Събрание, се отвори на 15 того въ 11 часа.

Народното Събрание, по предложение на Г-на Д. Петкова и съгласно чл. 88 отъ Конституцията, депутатътъ Г-нъ Д-ръ Мирковичъ, зае прѣдседателското мѣсто. Прѣдседателствующий обяви на Г-да Прѣдставителитѣ, че трѣбва веднага да пристѣпятъ къмъ избирание на постояненъ Прѣдседателъ и Подпрѣдседатели, за което се даде 5 минути отдихъ. Избрани: Прѣдседателъ Г-нъ Д. Тончевъ и Подпрѣдседатели: Захария Стояновъ и П. Славковъ.

Избрани двѣ комисии за провѣрка на изборитѣи отговоръ на Трон. Рѣчь.

Въ идущето засѣдание на дневенъ редъ: 1) докладъ отъ комисията за провѣрките; 2) избирание комисия за прошенията и 3) даване клѣтва отъ ония прѣдставители, които не присѣтсвухахъ на първий денъ.

ВЪНШНИ НОВИНИ.

На зазръщанието си отъ Фридерисхруе, Италианский Министръ-Прѣдседателъ Криспи, въ края на банкета, даденъ нему въ честь, въ

дра се съглеждаше неукротимостъ и непокорностъ, свойствена на казашка натура, доръ и нѣкаква си сѣрдитива. Когато той откъсваше отъ дървото слива, то всѣкога оставаше въ ржката му наедно съ плода и клончето. Той принадлежеше къмъ числото на тия хора, на които демоническата сила на волята надвива природата и съдбата, но колкото мрачевъ и деспотически се показваше права му на правъ поглѣдъ, колкото саркастически да звучахъ думитѣ му, въ сжщностъ отлично тънко развитий му умъ бѣше съединенъ съ рѣдка честностъ въ мислитѣ и дѣйствиата, и съ дълбока и мекка душа.

Само една фантазия му бѣше съвсѣмъ чужда, и това именно го правеше толкозъ твърдъ и увѣренъ въ себе си.

Ако и младъ, но говоряхъ, че той мрази женитѣ и считахъ го даже за челоуѣкомразецъ.

Единъ вечеръ азъ го попитахъ за това. Ний едва що бѣхме се върнали отъ ловъ, и, като си премѣнихме мокритѣ обуца и дрѣхи, пияхме заедно чай. Въ отговоръ на питанието ми, графа се позасмѣ.

г. Туринъ, произнесълъ прочувствена рѣчь, съ която очерталъ политиката на сръдно-европейский съюзъ а особено на Италия; ний извличае по-главнитѣ моменти отъ тая политическа рѣчь, която има особена важностъ за насъ Българитѣ, понеже се говори въ нея за нашето положение и бждѣще:

„Слѣдъ рѣчта на Председателя на комитета по подготовлението на банкета, поелъ думата Криспи, посрѣдъ продължателни възклицания на присѣтсвующитѣ. Слѣдъ едно блѣскаво въведение, въ което напомнилъ годинитѣ 1848 и 1849 и еднаквата и задружна история на Пиемонтъ и Сицилия, той обявилъ, че не ще влиза въ подробности върху отдавна извѣстнитѣ идѣи на Правителството му. Италия има въ общи чърти една программа основана на фактитѣ; той не може да се откаже отъ миналото си, обаче, при всикитѣ уважения къмъ изискванията на настоящето, не може да компрометира и бждѣщето. Слѣдъ това Криспи казалъ, че съдѣйствието, което миозина членове на разни партии указватъ днесъ на Правителството му е актъ, който доказва, че сжщността на Италианската революция е била всякога непрѣстанний напредѣкъ. Твърдѣ умѣрени наши мъжие почватъ да се обръщатъ и прѣгрѣщатъ идеята за усъвършенствуване и поддържане конституционната форма на управлението.

Партиитѣ се нахождатъ по настоящемъ повече въ състояние на прѣобразование, отъ колкото въ разлагание“.

— Това е твърдѣ просто, — отговори той: — на мѣсто да играя на книги или да тичамъ подиръ женитѣ, азъ се трудя, като простъ селянинъ, и се мъчя да докарамъ на редъ своето състояние; на мѣсто да посѣдѣлничя и да задлъжнявамъ, азъ работя и исплащамъ дълговетѣ на баща си. Но азъ съмъ много далечъ отъ да мразя женитѣ; на противъ, дори сериозно мисля, какъ по-скоро да се ожена.

— Ти ли? — извикахъ азъ.

— Да, азъ; тукъ не може да се мисли за редъ, догдѣто нѣма да имамъ добра жена.

— Да кажемъ, че това е тѣй, но гдѣ ще намѣришъ ти такава жена?

— Азъ искамъ да намѣря такава. — отвърнъхъ приятеля ми съ своята всѣкогашна увѣренностъ, — и ще я намѣря.

— Въ такъвъ случай менѣ не ми остава друго, освѣнъ да се чудя на твоето рѣшение, да се оженишъ въ днешно врѣме и въ днешното образовано общество.

— А защо не, каза графа, — моята жена не ще ме измѣни, тѣй като азъ съмъ мъжъ, способенъ и съ пи-

„За да можемъ да въведемъ и приложимъ вжтрѣшнитѣ реформи, първото условие е, щото да имаме миръ вънъ и вжтрѣ въ държавата. За послѣдний нѣма отъ що да се боимъ, понеже италианский народъ и хитръ и тихъ; а колкото до външний, правителството се грижи постоянно да го упави и укрѣпи.

Италия е въ добри отношения съ всикитѣ държави, нъ съ нѣкои отъ тѣхъ има по-интимно и по-близко приятелство. Въ съюзъ на континента съ сръдно-европейскитѣ дѣжави, и като дѣйствува по море въ съгласие съ Англия, Италия нѣма за цѣль да застрашава другитѣ сили.

Послѣдното ми пътувание въ Фридерисхруе силно възбуди публичното мнѣние въ Франция; за щастие, обаче, това вълнение никакъ не расклати довѣрието на французското правителство, което знае лоялността на моята политика. Нашия съюзъ има за цѣль отбраната, а не нападението, — порядѣкътъ, не и растройство. Този съюзъ е за Италия и всеобщитѣ интереси полъвенъ. Не е само Италия въ Европа, която иска да запази мирѣтъ. При това, Криспи прибавилъ, че и Гермаония има сжщата цѣль, и представя Бисмарка като приятель на Италия отъ самото ѣ възраждане. Съгласнето въ идѣитѣ и чувствата между него и Бисмарка сж стари нѣща; днесъ обаче, тѣ сж още повече укрѣпиха.“

Мѣжду другитѣ, той съобщава послѣднитѣ думи на Бисмарка:

„Ний направихме една услуга на Европа“. Италия прислѣдва мирна политика, нъ съврѣменно желае що-

щовъ въ ржка да запази честѣта си. Нъ съ това не се свършватъ желанията ми. Азъ искамъ да бжда доволенъ отъ съдбата си и да зная, че и жена ми е доволна отъ нея. Какъ азъ ще пристѣпя къмъ тая работа, — ще ти кажа другъ път. Откъмъ тая страна азъ съмъ съвсѣмъ своеобразенъ, но днесъ ти много си уморенъ за да можешъ да ме слушаешъ и изглѣдваешъ, видя те много сънливъ.

— Никакъъ.

— Не се стѣснявай, азъ това добрѣ виждамъ. Доволно е, ако ти кажж сега, — продължи Александръ, — че азъ съвсѣмъ не мисля да доведж тукъ една отъ нашитѣ, тѣй наречени, образовани моми и да въдворя модна жена въ къщата си. И азъ преминжхъ школата на любовѣта, и ватова не щж, щото паритѣ ми, исхарчени за тая наука, да пропаднатъ даромъ.

— Казватъ, че ти си билъ Донъ-Жуанъ.

— Такъвъ сжщо Донъ-Жуанъ, какѣвто и мизантропъ! — извика графа. — Повѣрвай, че азъ съмъ запазилъ повече чисто сърцето си, от-

то тя да се основава на справедливостта. Това обяснява факта, защо днешната источна политика на Италия е за възполза на самоуправлението на народите на Балканския Полуостров, и се надява, че те не ще забравят съдържанието, което имъ указва Италия“.

Върху произшествията въ Африка, Криспи казва: „Понеже Италия желае единъ честенъ миръ, за това се и готви да отмъсти за избитите въ Догали. Ний не искаме нито приключения, нито завоевания, ний искаме само, щото мѣжду нашата колония и Абисиния да има една точно опредѣлена демаркационна линия. Щомъ се изпълни това, Италия на драго сърдце ще отвори границите си на абисинските произведения“.

Пръвъ времето на рѣчта си, Криспи често е бивалъ прѣжеванъ отъ шумни възклицания, а края на рѣчта му се е завършила съ бурни и продължителни овации.

Едно ново распорѣждане на Турското Правителство, спорѣдъ което всичките Мохамеданци подданици на Султана сж длѣжни да прослужватъ петъ години въ войската, причинило голѣмо вълнение въ Янина и околните мѣста, гдѣто Албанците заплашватъ да се противятъ на набора.

Единъ социалистъ на имѣ Морѳ билъ подъ судъ прѣди нѣколко дена въ Брюкселъ, и го осѣдиле на затворъ за възбуждане противъ законитѣ.

На Хидеребедский Низамъ, владѣтель на 20 милионенъ народъ,

който отъ Пекинъ бѣ подарилъ на Велика Британія 600,000 лири стрелинги, помощъ за укрѣпление Русско-Индийскитѣ граници, Индийскій подкралъ, представилъ благодаренията на кралица Виктория, Императрицата на Индия, и обявилъ, че ще се погрижи да оздрави княжеството му отъ завладѣние.

Политическите разногласия мѣжду Краля Милана и Кралица Наталия се продължавали, и върва се, че въпрѣки резултата отъ послѣднитѣ избори въ Сърбия, г. Ристичъ пакъ ще остане на власть.

Арестуванъ въ Виена нихилистъ Леонъ Асеевичъ, който ималъ намѣрение да отива въ Копенхагенъ за да убие русскій Императоръ Александра III-й, и у когото се намѣрило едно писмо отъ главатаря на русскитѣ нихилисти въ Швейцария Г. Лаврова, Австрия щяла да го предаде на Россия.

Спорѣдъ г. „Télégraphule“ Българското Правителство въ София прѣдложило на владиката Климента да си отиде въ расстояние на три дена отъ столицата, а той е отговорилъ, че само съ сила ще излѣзе. (Види се, че той е рѣшенъ да слуша само руското правителство, тогава ний му желаемъ по-скоро добръ часъ при събрата си Михаила. В. Р.).

РАЗНИ

Статистическа таблица на Парижскитѣ вѣстници, направена за 1879 год. Въ тая година въ Парижъ сж се издавали: *Ранелъ*, въ 70,000 ек-

земпляра, *Фигаро* въ 64,000, *Франсъ* 40,600, *Пе*, (Paix) 40,000, *Танъ* 22,000, *Националъ* 17,000, *Леберте* 17,000, *Марсейлийъ* сжщо 17,000, *XIX Сиеклъ* 14,000. *Републикъ Франсезъ* 11,000, *Журналъ де Деба* 8,000, *Волтеръ* сжщо 8,000 екземпляра, *Юниверъ* 7,000, *Голоа*, *Пенъ* и *Патри* печатали по 6,000 екземпляра, *Пти Журналъ* 265,000, *Питъ Републикъ* 181,000, *Лантернъ* 137,000, *Пти Мониторъ* 100,000, *Пти Националъ* 60,000 *Нувѳ Журналъ* 45,000, *Пти Париженъ* 40,000 и *Питъ Пресъ* 32,000. А отъ българскитѣ вѣстници и най-распространенъ едва ли е излизалъ на повече отъ 2,000 броя!

* *

Въ послѣднитѣ 25 години въ Лондонъ сж направени 65,565 нови сгради и сж били отворени 6,578 нови улици.

МИСЛИ

Има три вида незнание: да не знаешъ нищо; да не знаешъ добръ онова, което знаешъ, и да знаешъ друго нѣщо, а не онуй, което трѣба да знаешъ.

* *

Който има власть да възбрани другиму да не прави престѣпления и не му възбранява, той самъ прави престѣпление.

* *

Неученитѣ хора могатъ да бждѣтъ честни, но ученитѣ не само могатъ всѣкога да сж честни и почетни, но сж и длѣжни да бждѣтъ винаги таквизъ.

колко много други, които се смѣтатъ за свѣтци. Но азъ съмъ мжжъ и съмъ любилъ. Азъ съмъ изучилъ женитѣ, тѣхната натура и способности. Може би, ти да не си забравилъ, че на двадесетата си година азъ отидохъ въ чужда земя да довърша образованието си. Знаешъ, че азъ посѣдвахъ цѣлъ редъ нѣмски университети и селско-стѹпански школи, послѣ бѣхъ въ Италия, Испания, Франция, Англия, Россия, Америка и на Истокъ, а при това ходяхъ на всѣкадѣ съ отворени очи, безъ да запушвамъ ушитѣ си. Учихъ се азъ много, и като поживѣхъ между хората, образувахъ се още повече, като постоянно се старяхъ да разширя познанията си. Случи се, да прекарамъ и много работи. Повтарямъ ти, азъ сполучихъ да позная женитѣ. Азъ самъ любихъ и бѣхъ любенъ; ставахъ робъ на женитѣ и имахъ свои одалиски; но най-сетнѣ азъ осѣтихъ дълбоко отвращение къмъ онова хубаво общество, помежду което живѣемъ, ако не даже и къмъ всичкитѣ образованъ свѣтъ. Постепенно растеше въ мене впечатлението къмъ простотата, природата и

отечеството. Това бѣше странно. Веднажъ въ една горѣца лѣтна нощъ, азъ сѣдяхъ до краката на една забѣлжителна жена, — послѣдната, която азъ любяхъ, и играяхъ съ нейнитѣ руси коси, а въ сжщото време една арабинка духаше пламналитѣ и страни съ голѣмо палмово вѣтрило. Това бѣше на балкона на нейната прѣкрасна къща въ Пера. Подъ краката ни се вълнуваше Босфора, а надъ главитѣ ни звѣздното точно небе. Изведнжжъ, безъ никакъвъ поводъ, ми дойде на умъ приказката, която ми разказваше въ дѣтинството ми моята кърмачка; ти трѣбва да я помнишъ, приказката за щастieto.

— Не, не я помня.

— Да ти я разкажж ли?

— Моля ти се.

— Имало едно време трима братя; тѣ живѣяли въ една голѣма гѣста гора, близо до Синето море. Веднажъ най-голѣмий казалъ: задъ тази гора се намира голѣма плодородна страна. — А на другата, — забѣлжилъ вторий — има голѣмо Синето море, а задъ него стоятъ богати градове. — Само Богъ знае, — оба-

дилъ се най-малкий да ли има тамъ такива дървета, каквито растѣтъ въ нашата гора, и да ли тамошнитѣ птици пѣятъ толкова хубаво като тукашнитѣ. Но най-голѣмий, безъ да обърне внимание на думитѣ му, предложилъ имъ всѣкой да испита щастieto си; вторий се съгласилъ съ голѣмий, а малкий мълчешката се покорилъ на волята му. И ето приготвили своитѣ добри вранени коне, дългитѣ си остри мечове и троицата тръгнали да дирятъ честитината. Голѣмий отишълъ въ обширната плодородна страна отатѣкъ гората, вторий сѣднѣлъ на корабъ и се пуствалъ по Синето море къмъ богатитѣ градове, и много време се скиталъ по бѣлий свѣтъ, но колкото и да търсили щастieto, нигдѣ не го намѣрили. Малкий не отишълъ надалечъ, той едвамъ излѣзълъ отъ гората; тукъ му станжло много тѣжко на сърдцето, и казалъ на своя си враненъ конъ: по-добръ да се върнемъ назадъ, и да си останемъ въ нашата голѣма тъмна гора.

(Слѣдва).